

Digitalt Fängelse - Valter Appell

Jag satt vid datorn och spelade Fortnite. Jag hade en av de bästa datorerna som pengar kunde köpa men ändå var jag inte nöjd. Jag ville ha en ännu bättre dator, men jag visste inte varför. Jag försökte resa mig för att gå och äta mat men jag satt som fastlimmad med ansiktet vänt mot skärmen. Jag kunde inte ta bort blicken från den. Det var som om jag var kontrollerad av någon teknologisk kraft som höll fast mig i stolen.

Allt började när jag hade fått en suverän dator på min födelsedag tidigare på dagen.

- Grattis på födelsedagen min älskade lan, kvittrade mamma glatt när hon kom in med en bricka med en bakelse och ett litet kuvert som också låg på den.

- Tack så mycket mamma, tackade jag och åt bakelsen som fanns på brickan. Bakelsen var ljuvlig men min blick var borta på annat håll. Kuvertet låg där på brickan med en så lockande utstrålning att jag inte kunde behärska mig.

- Mamma, får jag öppna kuvertet. frågade jag snällt.

- Ja, det är klart du får. Det är ju din födelsedag och jag tror att du kommer gilla det som är i kuvertet.

Jag öppnade kuvertet och där stod det i printad text, "Gå och kolla vad som står på köksbordet." Jag hoppade ur sängen och sprang ut till köket. Jag kunde redan ana vad det var. Jag hade önskat mig en dator i åratal och nu trodde jag att jag äntligen skulle få det. Jag rev av pappret och stod där i häpnad för där stod en dator av högsta grad, en av de bästa som fanns.

- Men mamma, den här datorn måste ju ha kostat en förmögenhet!

- Jo, men det är ju din födelsedag älskling och du har ju önskat dig en dator hur länge som helst och jag vet att du har suttit och kollat på datorer som du skulle velat ha, berättade mamma.

- Ok, det har jag, men den är ju såå dyr mamma, förklarade jag.

- Ja, men som jag sa så är det ju din födelsedag. fortsatte mamma.

- Ja ja, jag ska inte klaga, det var ju vad jag önskade mig. Tack så mycket igen mamma.

Jag tog upp datorn och gick in i mitt rum med den. Jag satte upp den som den skulle vara med skärm och tangentbord och mus för det hade jag också fått av mamma.

När jag var klar satte jag mig ner i min stol och laddade ner några spel som jag hade kollat upp tyckt att de var bra. Jag öppnade ett av spel på måfå och det blev Fortnite, ett av mina favoritspel. Jag satt och spelade en stund men sen slutade jag för att jag var hungrig och skulle gå och se om det fanns något i kylskåpet men när jag försökte resa mig var det som om något höll mig kvar i stolen men det var inget på stolen eller på mina byxor. Det var ju egendomligt tänkte jag, så hade det ju inte varit igår när jag satt och gjorde mina läxor. Jag började försöka komma loss från stolen men ingenting hjälpte, jag satt fast som berget. Då kom jag på tanken att ringa min bästa kompis Nova. Hon har varit min bästa kompis sen förskola och jag tycker väldigt mycket om henne som en vän men också på ett sätt där jag tycker att hon är väldigt fin och vacker. Jag ringde henne och hon svarade efter det andra plinget på mobilen.

- Hej lan, hur mår du?, frågade Nova.

- Jag mår bra men som du kanske vet så är det ju min födelsedag idag och jag fick en dator som jag velat ha väldigt länge. Men när jag hade spelat en stund så ville jag äta något så jag försökte resa mig men det gick inte, det är som om stolen håller kvar mig fast jag tror att det är datorn för jag känner mig tvungen att hålla blicken kvar på dator skärmen så jag ringde dig för jag visste inte vad jag skulle göra.

- Ok, jag kommer över och försöker hjälpa dig, men det är en sak som jag undrar, varför har du inte frågat din mamma? frågade Nova

- Hon gick ut när jag satt och spelade. Jag tror hon är och handlar, svarade jag.

- Ok, men jag kommer strax då. fortsatte hon.

- Ja, det blir bra. Hej! tillade jag.

Nova är en väldigt bra kompis tänkte jag och hon är väldigt fin också.

Efter ett tag kom Nova och hon hade med sig en del verktyg också. Nova klev in i rummet och tittade runt innan hennes blick fastnade på mig. Hon log, men det var ett oroligt leende, som om hon försökte dölja hur konstigt allt var.

- Så, vad är det som händer egentligen? frågade hon och gick närmare min dator, medan hon satte ner sina verktyg. Har du försökt stänga av den?

2

- Jag vet inte... det känns som om jag inte ens kan röra mig, svarade jag, och min röst lät lite mer panikslagen än jag hade tänkt. Det är som om datorn håller mig fast.

Hon lutade sig ner och kollade på skärmen.

- Okej, vi testar att stänga av den då." Men när hon rörde musen hände något märkligt. Skärmen fladdrade till och spelet startade om, som om ingenting kunde stoppa det. Vi stirrade båda på skärmen, och jag såg hur hennes ögon blev stora.

- Okej, det här är sjukt," sa hon tyst. Det känns som om datorn gör vad den vill. Men vi ska få ut dig ur den här fångenskapen innan din mamma kommer hem.

- Ja, ska vi försöka att dra ur sladdarna till datorn? frågade jag ängsligt eftersom jag var rädd att jag aldrig skulle komma ut ur datorns kontroll.

- Det var en bra idé Ian. Vi försöker, svarade Nova, men när hon försökte dra ur sladdarna så var det som om sladdarna var elektriska för Nova ryckte till med ett litet ryck.

Nova såg snopet på sladdarna som om hon hade trott att det skulle ha funkat men jag hade haft en känsla av att det inte skulle ha hänt.

- Förlåt Ian, det gick inte. Men vi fortsätter att försöka, sa hon med ett litet leende som speglade på att det inte bara handlade om vänskap längre.

Jag kände hur mitt hjärta bultade snabbare, men det var något lugnande med att Nova var här. Hon har alltid varit den som får mig att känna mig trygg, även när saker går åt skogen.

- Jag vet inte vad vi ska göra, Nova. Det är som om jag är fast i spelet och jag kan inte ens sluta titta på skärmen, sa jag och tittade på henne. Hon mötte min blick, och i just det ögonblicket såg jag något i hennes ögon – något mer än bara vänskap. En värme, en mjukhet som fick mitt hjärta att slå lite snabbare av en annan anledning.

3

- Vi löser det här, Ian," sa hon med en lugn röst, men jag kunde se att hon var orolig. Vi måste få loss dig på något sätt. Men om vi inte kan stänga av datorn... då kanske vi måste spela oss ut?

- Spela oss ut?" frågade jag förvirrat. Det låter helt galet.

Nova log svagt.

- Kanske, men det verkar som om vi inte har något val. Hon satte sig bredvid mig och la försiktigt sin hand på min arm. Den enkla gesten fick mig att känna mig lite mindre rädd, som om vi verkligen kunde klara det här tillsammans.

Plötsligt blinkade skärmen till och en text dök upp: "Level 1: Överlev natten."

- Vad är det här? viskade Nova och drog sig närmare mig, nästan omedvetet.

Jag kunde känna värmen från hennes axel mot min.

Jag vet inte, svarade jag, men min röst var skakig. Det här är inte Fortnite längre. Hon såg på mig igen, och jag kände en konstig mix av rädsla och något annat – något som fick mig att vilja stanna i just det här ögonblicket, trots hur galet allt var.

- Om vi måste spela oss ut, då gör vi det tillsammans, sa hon, med en ton som fick mitt hjärta att slå ännu snabbare.

Jag nickade, kände mig både nervös och märkligt lugn på samma gång.

- Tillsammans, svarade jag.

Jag började spela med Nova vid min sida, och för första gången på länge kändes det som om det inte bara handlade om ett spel – jag kämpade för att återvända till verkligheten. Men det var inte bara spelet som höll mig fången. Det var tanken på Nova, hennes närvaro så nära, och känslan av att något mer än bara vänskap började växa mellan oss. Det var som om vi spelade för något större, något personligt.

Vi skulle klara det här, tillsammans.